

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **nezl. H. A. T.**, narozeného dne X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,
zastoupeného zákonnou zástupkyní paní T. L. N. (matkou),
oba zamýšleným pobytem v ČR X,

zastoupeného na základě plné moci udělené matkou,
Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**,
sídlem Hradčanské náměstí 182/5, 118 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. 302077-2/2025-MZV/VO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žádost o nové posouzení důvodů pro udělení krátkodobého víza ve smyslu § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců poté, co mu Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále jen „ZÚ Hanoj“) zamítlo žádost č. HANO 2024 12 20 0004, o krátkodobé vízum prostřednictvím jednotného formuláře dne 16. 1. 2025. Žalovaný žádost zamítl napadeným rozhodnutím označeným v záhlaví s tím, že formulář ZÚ Hanoj o zamítnutí je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítl, že v závěru odůvodnění svého rozhodnutí ZÚ Hanoj bez bližšího upřesnění uvedlo, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a či § 15b zákona o pobytu cizinců, nebo takovou osobu do EU nedoprovází nebo nenásleduje. Žalobce naopak tvrdil, že je rodinným příslušníkem občana EU, a to manžela své matky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a následuje jej do ČR, což plyne jak z jeho písemného prohlášení, tak z provedených pohovorů. Z důvodu zamítnutí žádosti matky o krátkodobé vízum nemůže žalobce nevlastního otce samostatně následovat. Výsledek řízení o žádosti matky nemá žádnou souvislost se žádostí samotného žalobce, tato byla podána samostatně. Jedná se o stejnou situaci, jako kdyby matka žalobce žádost vůbec nepodala.
3. Dále namítl, že není přezkoumatelné, co má žalovaný za „provázanost“ se žádostí matky, neodkazuje v této souvislosti na žádné zákonné ustanovení.
4. Žalobce rovněž uvedl, že se s nevlastním otcem dobře zná, žil s ním ve společné domácnosti v průběhu jeho pobytů ve Vietnamu. Z fotografií plyne, že se s ním zná jak ze svatby, tak ze společné dovolené z roku 2024 a oslav lunárního nového roku ve Vietnamu v roce 2025. Závěr, že otce nezná a nemůže jej bez matky následovat, je v rozporu se zjištěným stavem věci. Jedná se navíc o hodnocení budoucího rodinného života, což žalovanému nepřisluší. Dále se vyjádřil k rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2025, čj. 63 A 14/2024-51 s tím, že jde o pouhé konstatování postupu správních orgánů, a nikoliv vyjádření ke správnosti postupu správních orgánů. Konečně namítl, že nebylo-li jeho žádosti vyhověno kvůli tomu, že stejně byla vyřízena i žádost jeho matky, jde o postup odporující čl. 1 odst. 4 vízového kodexu.
5. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh správního řízení a skutková zjištění v něm učiněná. Žalobce požádal o krátkodobé vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení.
7. Na základě provedeného šetření dospěl žalovaný k závěru, že manželství mezi matkou žalobce a občanem ČR bylo uzavřeno účelově, a to s cílem požívat právo volného pobytu a pohybu podle směrnice 2004/38/ES. Na uplatňování této směrnice se zaměřuje sdělení Evropské komise č. C/2023/1392, kdy bylo v bodě 16.3 definováno zneužití jako chování, které formálně splňuje podmínky stanovené unijním právem, ale má sloužit výlučně k účelu získání práva volného pohybu a pobytu a není v souladu s účelem těchto norem. Z tohoto důvodu byla žádost matky zamítnuta. S ohledem na provázanost její žádosti s žádostí žalobce byla i tato zamítnuta samostatným rozhodnutím.
8. Na uvedených závěrech setrval žalovaný i nyní. Zastupitelské úřady členských států jsou oprávněny zjišťovat, zda nebylo manželství uzavřeno účelově. Jestliže matka dětí jednala

takto účelově za účelem naplnění podmínky § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak se tato účelovost nutně vztahuje i na čistě formální splnění podmínky § 15a odst. 1 písm. c) tohoto předpisu. Formální vztah k nevlastnímu otci vznikl účelovým jednáním matky, nikoliv žalobce samého, z tohoto důvodu není možné použít přímo zamítací důvod podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce též nemůže do ČR samostatně následovat muže, který k němu nemá žádná rodičovská práva. K témuž závěru dospěl i Krajský soud v Plzni v odkazovaném rozsudku. Provázanost žádostí je dána i tím, že sám nevlastní otec uvedl, že o vízum žádá matka i její děti, aby jej následovaly. Z ničeho neplyne, že by žalobce byl do ČR zván samostatně.

9. Žalovaný dále nesouhlasil s názorem, že jeho postup odporuje čl. 1 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009. Rozhodnutí se přijímají na základě individuálního posouzení každého případu. Tvzení žalobce, že každá okolnost má být posuzována individuálně a zcela izolovaně, je v daném kontextu zavádějící. Smysl citovaného ustanovení plyne z výše uvedeného sdělení Komise. Státy mohou vycházet z předchozích analýz a zkušeností, které prokazují jasný vztah mezi prokázanými případy zneužití a jejich charakteristikami. Každý případ musí být posouzen komplexně, to platí i o vyhodnocení tzv. pozitivních a negativních kritérií, nelze jej učinit na základě splnění jednoho výše uvedeného kritéria. V daném případě jde o typický *modus operandi* v určitých komunitách spočívající v seznamování prostřednictvím příbuzných či známých a rychlém sňatku za účelem získání pobytového oprávnění v ČR. Rodina by měla tvořit přirozený celek.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro věc samou podstatné skutečnosti.
12. Žalobce, který je, a i v době podání žádosti byl, nezletilý, podal žádost o schengenské vízum rodinného příslušníka občana EU, prostřednictvím standardizovaného formuláře dne 2. 12. 2024 k ZÚ Hanoj, kde jako státního občana ČR uvedl manžela své matky, pana N. M. M., narozeného dne X. Hlavní zemi pobytu měla být Česká republika, přes níž měl na území EU i vstoupit. Žádal o vízum pro opakovaný vstup, platné od 15. 12. 2024 do 10. 3. 2025. K žádosti přiložil fotokopii svého cestovního pasu, občanského průkazu manžela matky, jednoho úředního dokumentu vydaného vietnamskými orgány s uvedeným jménem žalobce (patrně rodný list), dvou oddacích listů, jeden vydaný dne 23. 7. 2024 Zvláštní matrikou ČR pro cizince – Úřad městské části Brno-střed, druhý vydaný úřady země původu žalobce dne 16. 5. 2024, a prohlášení manžela, podle něž jej budou na území ČR žalobkyně a její nezletilé děti následovat.
13. Následně ZÚ Hanoj vyzval žalobce téhož dne k doložení podpůrných dokumentů k žádosti, zejména rezervace letenky, souhlas otce s vycestováním a potvrzení o zajištěné školní docházce v ČR. K žádosti byl následně doložen souhlas otce dětí žalobkyně s vycestováním z Vietnamu, spolu s fotokopií jeho dokladu totožnosti.
14. ZÚ Hanoj dne 16. 1. 2025 žádost žalobce o udělení víza rodinnému příslušníkovi EU zamítl rozhodnutím na standardizovaném formuláři (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Dalším šetřením totiž bylo zjištěno, že manželství matky žalobce a jejího manžela bylo uzavřené účelově s cílem obejít zákon o pobytu cizinců. Žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ani takovou osobu nedoprovází nebo nenásleduje.

15. Dne 3. 2. 2025 podal žalobce žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Po projednání v poradní komisi vydal žalovaný dne 16. 4. 2025 napadené rozhodnutí, v němž konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Matka žalobce je provdána za občana ČR, žádost o krátkodobé vízum žalobce podal ve stejný den, jako matka (a též jako jeho nezletilá sestra, rok narození 2013). Manžel matky není biologickým ani adoptivním otcem žalobce. Žalobce o vízum požádal za účelem následování manžela matky. Žalovaný potvrdil závěr ZÚ Hanoj, že manželství matky s jejím manželem bylo uzavřeno účelově. S ohledem na provázanost žádostí nezletilého žalobce a jeho matky byla žádost o vízum zamítnuta v obou případech, byť podle jiného ustanovení. Účelové uzavření manželství má dopad i do věci žalobce proto, že v situaci, kdy je jeho žádost odvozována od této skutečnosti, nemůže samostatně obstát.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce jeho nařízení nepožadoval a žalovaný se k zaslané výzvě nevyjádřil.
17. Žaloba **není důvodná**.
18. Při posouzení dané věci soud vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
19. Podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) *[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie.*
20. Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).*
21. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Jde-li o rodinného příslušníka občana EU, [m]inisterstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, [...] s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. [...].*
22. Podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců *[c]izinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo občana Evropské unie nedoprovází nebo nenásleduje.*
23. Žalobní body se koncentrují zejména okolo otázky propojenosti žádosti žalobce a žádosti jeho matky. Žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem občana EU právě z titulu nového manželství žalobcovy matky s občanem ČR. Jde o řízení samostatná, správní orgány mají povinnost rozhodnout bez ohledu na vývoj řízení v matčině věci. S nevlastním otcem se zná, žil s ním ve společné domácnosti během jeho tří pobytů ve Vietnamu a může jej do ČR následovat i bez matky. Pokud byla žádost zamítnuta kvůli nevyhovění žádosti matky, odporuje takový postup čl. 1 odst. 4 vízového kodexu, neboť každá žádost o vízum musí být posuzována individuálně. V této souvislosti namítl, že rozhodnutí je z tohoto důvodu

nepřezkoumatelné, jelikož není zřejmé, co žalovaný míní „provázaností“ žádostí žalobce a jeho matky.

24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Je třeba uvést, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí části správního řádu na v něm uvedená řízení. Tato skutečnost nicméně neznamená, že by rozhodnutí nemuselo být dostatečně odůvodněno, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 21. 12. 2011, čj. 5 Ans 5/2011-221. Nicméně, z citovaného rozsudku též plyne, že *„povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti“*, neboť toto sdělení *„může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci [...] musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza [...]“*. Uvedené závěry lze vztáhnout obdobně i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o takový postup je specifickým opravným prostředkem, na jehož základě správní orgán znovu posuzuje, zda byly naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 92/2013-41).
25. V této souvislosti zdejší soud taktéž poukazuje na konstantní judikaturu NSS, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
26. Soud konstatuje, že těmito nedostatky napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Celým odůvodněním napadeného rozhodnutí se prolíná argumentace, z níž jednoznačně vyplývá, proč má žalovaný za to, že je třeba rozhodování o žádosti žalobce vnímat v kontextu obdobné žádosti jeho matky, tedy proč jsou provázané (k tomu viz též bod 16. výše). Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí upozornil, že když matka žalobce v rámci svého řízení o žádosti doplňovala žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza, doplnění se týkalo na několika místech i jejich dětí. Z toho lze usuzovat, že i sama matka žalobce považovala jejich žádosti za do jisté míry provázané.
27. Soud se se závěry žalovaného o provázanosti žádostí o vízum matky a jejich dětí, zde nezletilého žalobce, též zcela ztotožňuje. Předně je nutné připomenout, že věci matky žalobce se soud zabýval na základě její žaloby v rozsudku ze dne 26. 11. 2025, čj. 1 A 17/2025-82. V případě matky žalobce měl ZÚ Hanoj na základě úvodního pohovoru podezření, že manželství s občanem ČR bylo uzavřeno účelově, pouze s cílem získat tzv. schengenské vízum. V daném případě tak podnikl další šetření ohledně okolností uzavření manželství

a soužití páru. Dospěl k závěru, že sňatek byl uzavřen pouze za účelem obejití zákona o pobytu cizinců, a žádost matky žalobce zamítl. Tento závěr posléze potvrdil jak žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2025, čj. 301323-2/2025-MZV/VO, tak zdejší soud výše citovaným rozsudkem, na který soud v podrobnostech odkazuje.

28. Z premisy, že manželství matky žalobce bylo uzavřeno účelově, je tedy třeba vycházet i při posuzování nyní projednávaného případu. Jak bylo uvedeno výše, žádosti celé rodiny je třeba posuzovat individuálně (čl. 1 odst. 4 vízového kodexu), ale současně vnímat v kontextu celé rodiny právě kvůli tomu, že potenciální pobytové oprávnění nezletilého dítěte (tedy žalobce) je v tomto případě zcela odvozováno od jeho rodiče (občana třetí země, a zároveň chotě občana ČR).
29. Žalobce se záměrně snaží vytvořit dojem, že není dána jakákoliv provázanost jeho žádosti o povolení k pobytu (vízum) a obdobná žádost jeho matky, a že k věci je potřeba přistupovat stejně, jako kdyby matka žádost vůbec nepodala. Takový názor však v kontextu specifických okolností daného případu nelze akceptovat. Předně, faktem je, že matka svou žádost podala. Dále je nepochybné, že pokud by neuzavřela sňatek s panem M., žalobce by neměl jakýkoliv důvod jako nezletilá osoba takovou žádost vůbec podávat. Žalobce se dle prokázaného skutkového stavu se svým otčím viděl před podáním své žádosti osobně pouze dvakrát v životě (od 7. 5. 2024 do 29. 5. 2024, od 24. 8. 2024 do 15. 9. 2024), byť pokaždé na dobu cca. 3 týdnů, a jednou po podání žádosti (od 7. 1. 2025 do 3. 2. 2025). Kromě toho, že matka nezletilého žalobce má (dle názoru soudu účelový) vztah s jeho otčím (k tomu viz blíže argumentaci soudu ve věci matky žalobce, sp. zn. 1 A 17/2025), nemá žalobce ke svému otčimu žádné jiné vazby, a ani žádné takové neuvedl (např. zcela lidské vyjádření, že má otčima rád, jak se o něj otčím staral, jaké by pro ně oba mělo následky jejich odloučení, či jak spolu trávili kvalitní čas, rodinné oslavy narozenin apod.). Obdobná vyjádření absentují i ze strany otčima vůči nezletilému žalobci. K tomu je nutno též zdůraznit, že žalobcův otčím vůči němu nedisponuje rodičovskými právy, ostatně, věkový rozdíl 16 let mezi nimi ani neodpovídá obvyklému věkovému rozdílu mezi otcem a synem, sám je bezdětný, což vede k důvodnému předpokladu, že nemá žádné zkušenosti s péčí či výchovou dětí či adolescentů (žalobci je ke dni vydání tohoto rozsudku 16 let), v tomto kontextu je tak jen ztěží představitelné, že by byl schopen hájit, a na jakém právním základu, práva nezletilého žalobce (např. typicky v nenadálých situacích jako jsou zdravotní problémy vyžadující lékařskou péči a k tomu nezbytný souhlas rodiče, či v jiných důležitých právních jednáních žalobce), pokud by s ním žalobce žil v ČR bez své matky. K tomu soud nad rámec nezbytně nutného upozorňuje, že plnou moc k zastupování nezletilého žalobce v tomto řízení také udělila právě jeho matka, nikoliv žalobcův otčím.
30. Žalobce se svým zástupcem tak zcela obrací smysl a účel dotčené právní úpravy, když svou argumentaci dle názoru soudu účelově staví na formálním splnění podmínky právního vztahu mezi ním a v podstatě jemu cizím člověkem, občanem ČR, jeho nevlastním otcem, který je aktuálním manželem matky žalobce. Smyslem uvedené právní úpravy však není vytvářet nové právní rodinné vztahy s cílem dosáhnout na určitý typ povolení k pobytu v EU, ale přesně opačný, existujícím, resp. skutečným rodinným vztahům občanů EU (ČR) s občany třetích zemí umožnit realizaci rodinného života na území členských států EU a smluvních států (ČR) tím, že rodinní příslušníci mohou občana EU (ČR) na území následovat nebo doprovázet. Z prokázaného skutkového stavu je zřejmé, že žádné skutečné rodinné pouto mezi nezletilým žalobcem a jeho otčím dáno není.

31. Ustanovení § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců obsahuje dva důvody pro neudělení krátkodobého víza – jsou jimi skutečnost, že žadatel buď vůbec není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a tohoto zákona, nebo uvedené kritérium sice splní, avšak státního příslušníka členského státu nedoprovází nebo nenásleduje. Žalobce formálně splnil podmínku podle § 15a odst. 1 písm. c) *in fine* ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, svůj vztah k nevlastnímu otci nicméně odvozuje výlučně od své matky. Proto argumentace správních orgánů směřuje ke druhé alternativě, tedy že žalobce sice je rodinným příslušníkem občana EU, nemůže však manžela matky do ČR samostatně následovat. Samostatně existující skutečný příbuzenský vztah mezi žalobcem a nevlastním otcem, např. ve smyslu osvojení, adopce, tu totiž zjevně není. Na to nemůže mít vliv ani případné plynutí času od podání žádosti, neboť převažující a rozhodné jsou okolnosti, za kterých došlo k založení tohoto čistě formalistického vztahu.
32. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že svého otčima „dobře zná, žil s ním ve společné domácnosti během jeho tří pobytů ve Vietnamu, zná ho jak ze svatby, ze společné dovolené v létě 2024, tak ze společného trávení období lunárního Nového roku“, je načase, aby stejně jako v souvislosti s výkladem slova „provázanost“ žádostí, začal slovům přikládat jejich skutečný význam. Od prvního setkání nezletilého žalobce se současným otčímem dne 7. 5. 2024 do dne vydání napadeného rozhodnutí 16. 4. 2025 (a velmi pravděpodobně i do vydání tohoto rozsudku, jelikož žádná další nová tvrzení v tomto smyslu žalobce neuvedl), tj. v období bezmála jednoho roku, s ním strávil dohromady maximálně cca. 10 týdnů. Takovou dobu rozhodně nelze považovat za relevantní ani ve vztahu k tvrzení, že nezletilý žalobce nevlastního otce dobře zná, ani ve vztahu k tvrzení, že s ním žil ve společné domácnosti. „Žít ve společné domácnosti“ v sobě navíc nezahrnuje pouze samotnou fyzickou existenci v jednom prostoru, ale také pravidelné podílení se na rutinních domácích povinnostech a na nákladech (finančních, časových apod.) vedení domácnosti, na péči o jednotlivé členy rodiny, trávení kvalitního času ve společném kruhu, společné sdílení jak radostí, tak problémů všech členů rodiny apod. Z prokázaného skutkového stavu však nepochybně vyplynulo, že nevlastní otec nezletilého žalobce v době svého pobytu ve Vietnamu „pouze“ pobýval na návštěvě v domácnosti své nové manželky, matky žalobce; netvořil s ní společnou domácnost, neprokázal, že by se jakkoliv podílel na hrazení jakýchkoliv nákladů na domácnost, v uvedené domácnosti mu nic nepatří, a tento závěr nemůžou vyvrátit ani dle soudu účelově připravené fotografie ze společného mytí nádobí či věšení vypraného prádla nevlastního otce žalobce s matkou žalobce, které jsou součástí spisu týkající se matky žalobce, neboť neprokazují pravidelnou činnost tohoto manželského páru. Soud si je přitom vědom, že to logicky ani vzhledem k samotné krátkosti celkové společné strávené doby páru není dost dobře možné. Ale právě i tato krátkost doby ve spojení se vším dosud uvedeným jen potvrzuje závěr, že nezletilý žalobce ve skutečnosti nežil s nevlastním otcem ve společné domácnosti, pokud bude tento pojem vykládán tak, jak je doopravdy míněn (viz výše).
33. Argumentoval-li žalobce obecně zněním čl. 1 odst. 4 vízového kodexu, tj. konsolidovaného znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) [Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1-58], podle kterého [p]ři uplatňování tohoto nařízení jednají členské státy v plném souladu s právem Unie včetně Listiny základních práv Evropské unie. V souladu s obecnými zásadami práva Unie se rozhodnutí o žádostech podle tohoto nařízení přijímají na základě individuálního posouzení každého případu, soud uvádí, že správní orgány takto postupovaly. O žádosti nezletilého žalobce rozhodly na základě individuálního posouzení věci, do kterého spadají také skutečnosti

týkající se nově vzniklého rodinného vztahu jeho matky a občana ČR, prokázané v řízení o žádosti matky žalobce o stejné pobytové oprávnění. Tato námitka je proto nedůvodná.

34. V souvislosti s pasáží rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2025, čj. 63 A 14/2024-51, na kterou odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, soud musí dát zapravdu žalobci, že nejde o závěr vyslovený soudem ve vztahu k řešené kauze, ale toliko o popis postupu správních orgánů ve věci nezletilého žalobce, a byť se jednalo skutkově o obdobnou věc, jako je případ projednáváný zdejší soudem, relevantní závěr ve vztahu k žádosti nezletilého žalobce tamní soud nemohl učinit, neboť tamní žalobce argumentačně brojil pouze proti zamítavému rozhodnutí své matky. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na dosud učiněné závěry zdejšího soudu ve věci žalobce. Vztah nezletilého žalobce a jeho nevlastního otce je zprostředkován pouze na základě manželství jeho matky. Materiálně však tento vztah nelze považovat za rodinný, nic takového nebylo ve správním řízení prokázáno, naopak, vyplynulo, že matka žalobce manželství uzavřela zcela účelově s primárním úmyslem získat výhodnější podmínky pro vstup a pobyt na území ČR pro sebe a své nezletilé děti. Jakkoliv žalobce podal samostatnou žádost o předmětné vízum, ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a odst. 2 téhož předpisu ji musí správní orgány posuzovat v kontextu žádosti matky, jako jeho skutečné zákonné zástupkyni. Posoudit ji v této situaci zcela izolovaně, jak navrhoval žalobce, je v rozporu se smyslem a účelem právních předpisů upravujících pobyt rodinných příslušníků občanů EU (ČR) na území ČR pocházejících ze třetích zemí.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který je postaven na zásadě úspěchu ve věci. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28. listopadu 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně